

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/63/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216215382
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1216215382.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štíftovej a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobcu: A.. Z. M., X.. XX.XX.XXXX, J. XXX/XX, X., zastúpenému: BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., Laurinská 4, Bratislava, IČO: 36 833 533, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičová 5, Bratislava, IČO: 00 151 742, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalovanej proti medzitýmnmemu rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 11C/161/2016-1903, zo dňa 14.1.2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e a v e c v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým medzitýmny rozsudkom súd prvej inštancie určil, že zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú žalobcovi pri výkone verejnej moci je daná s tým, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne v konečnom rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 26.9.2016 domáhal proti žalovanej zaplataenia náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 501.353 eur s príslušenstvom a vo výške 19.000 eur s príslušenstvom titulom nemajetkovej ujmy, pričom ako orgán, zastupujúci štát v predmetnej veci označil Ministerstvo financií SR a Ministerstvo hospodárstva SR. Žalobu odôvodnil tým, že od roku 2013 podnikal v oblasti výroby elektronických registračných pokladníc (ďalej len „ERP“) ako fyzická osoba pod obchodným menom A.. Z. M. Fiscal Group a dňa 27.9.2011 s EVPU a.s. uzavrel zmluvu č. 726-02024/2011, ktorej predmetom bolo posúdenie výrobku fiškálna tlačiareň typu FM 41 PRT2, FM 41 PRT3, FM 41 PRT, FM 41 Z1T1, FM 41 Z2T2, FM 41 Z3T3, FM 41 Z4T4, FM 41 Z5T5. V priebehu konania mali byť overené vlastnosti výrobku podľa zákona č. 289/2008 Z. z. a na základe uzatvorenej zmluvy č. 726-02024/2011 mu boli vystavené aj oba neskôr sporné certifikáty. Televízia TA3 dňa 26.7.2013 odvysielala tlačovú konferenciu Finančného riaditeľstva SR, na ktorej Finančné riaditeľstvo SR uviedlo, že inšpektori našli bloky z ERP, ktorými sa dá podvádzať a na kameru ukázali detail bloku typického pre ERP žalobcu. Následne Finančné riaditeľstvo SR v dokumente označenom ako „Žiadosť o odobratie certifikátu na fiškálnu tlačiareň“ zo dňa 7.8.2013 uložilo EVPU a.s. pokyn bez bližšieho odôvodnenia, aby zrušila žalobcovi certifikáty jemu vydané touto spoločnosťou pod č. 00094/101/1/2011, zo dňa 10.5.2011 a č. 00237/101/1/2011, zo dňa 12.10.2011. EVPU a.s. dňa 21.8.2013 vydala rozhodnutia č. 158/2013 a č. 159/2013 nad rozsah jej právomoci, bez splnenia zákonných náležitostí a v rozpore so Správnym poriadkom. Finančné riaditeľstvo SR bez akejkoľvek komunikácie so žalobcom rozoslalo všetkým jeho zákazníkom (bez ohľadu na to, či vlastnili pokladnice dotknuté spornými rozhodnutiami alebo iné ním vyrobené pokladnice) list, podľa ktorého porušil zákon a z tohto dôvodu mu boli zrušené certifikáty; mal byť sankcionovaný každý, kto bude spolupracovať so žalobcom; poskytlo množstvo mediálnych vyhlásení obsahujúcich informáciu o protizákonnom podnikaní žalobcu do celoštátnych médií a na celosvetovo prístupné webové portály; osobne na daňových úradoch a telefonicky

informovalo jeho zákazníkov, že budú sankcionovaní a zakázalo daňovým úradom registrovať ním vyrobené pokladnice. Podľa médií mala byť problematická fiškálna tlačiareň typu „FM 41“, pričom v rozhodnutí Finančného riaditeľstva SR sa uvádza typ „FM 41 Z3T3“. Rozhodnutím EVPÚ a.s. mali byť zrušené certifikáty na všetky uvedené typy fiškálnych tlačiarní, pričom niektoré z nich ani neboli v predaji, nakoľko ich vývoj bol finančne náročný a zabránením ich predaja a registrácie zo strany Finančného riaditeľstva SR a EVPÚ a.s. mu boli spôsobené obrovské škody. Za účelom minimalizovania škôd podal návrh na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy na Najvyšší súd SR a odvolanie proti rozhodnutiu Finančného riaditeľstva SR, sťažnosť na Sekciu inšpekcie a vnútornej kontroly na Finančnom riaditeľstve SR, požiadal Finančné riaditeľstvo SR, aby rovnakým spôsobom, ako distribuovalo nepravdivú informáciu o tom, že jeho produkty sú nezákonné a nie je možné ich používať, distribuovalo aj informáciu o rozsudku Najvyššieho súdu SR. Aktívnu vecnú legitímáciu vo vzťahu k nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím odvodzoval z § 5 ods. 2 zákona č. 513/2004 Z. z. Poznámene, že aj Najvyšší súd SR v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy rozhodol, že rozhodnutia EVPÚ a.s. sú ničotnými právnymi aktami, pretože nemajú oporu v zákone, nespĺňajú náležitosti rozhodnutia a boli vydané na základe návrhu k tomu neoprávnenej osoby bez toho, aby autorizovaná osoba sama preverila nedodržanie podmienok vydania certifikátu. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.5.2014, sp. zn. 10Sžz/3/2013 uviedol, že EVPÚ a.s. pri rušení certifikátov ním vydaných je v postavení správneho orgánu podľa § 1 ods. 2 Správneho poriadku, t. j. je právnickou osobou, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy, a preto bola povinná pri rušení certifikátov postupovať podľa Správneho poriadku ako akreditovaná osoba v súlade s § 1 písm. b), § 2 písm. c) a § 27 zákona č. 505/2009 Z. z. a ako autorizovaná osoba podľa § 34 v spojení s § 11 ods. 9 písm. a) zákona č. 264/1999 Z. z. a v zmysle § 6 ods. 4 prvá veta zákona č. 514/2003 Z. z., nie je potrebné požadovať zmenu alebo zrušenie uvedených rozhodnutí, pretože sú nulitnými aktami. Šírenie informácií o zrušení certifikátov je tak nezákonné. Aktívnu vecnú legitímáciu vo vzťahu k nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom odvodzoval z § 9 ods. 4 zákona č. 513/2004 Z. z., keď Finančné riaditeľstvo SR a EVPÚ a.s. okrem vydania nezákonných rozhodnutí mu spôsobili škodu aj mediálnym šírením klamlivých informácií, podľa ktorých nebolo možné používať ním vyrobené ERP a v ktorých bol prezentovaný ako podvodník, pričom správne orgány zasiahli do jeho práv, keď mu odmietali vysvetliť vzniknutú situáciu. Poukázal aj na rozpor postupu EVPÚ a.s. s čl. 21 bod 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 765/2008. Zdôraznil, že ERP pred zaradením do výroby prechádzajú prísnu certifikáciou kontrolovanou EVPÚ a.s. a ak by zaplombovaný produkt umožňoval podvody, nebolo by možné, aby mu bol vydaný certifikát. Pokiaľ by EVPÚ a.s. vydal certifikát na ERP, ktorá má bezpečnostnú dieru, zodpovedal by za nedostatočné otestovanie produktu EVPÚ a.s. a nie výrobca, pretože výrobca zodpovedá za to, že každý produkt bude v úplnom súlade s certifikovanou vzorkou. Vydanie rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR a naň nadväzujúcich rozhodnutí EVPÚ a.s. spolu s následnou okamžitou medializáciou rozhodnutí EVPÚ a.s., v ktorých bol na základe rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR a znenia rozhodnutí EVPÚ a.s. označený za výrobcu zmanipulovaných a protizákonne vyrobených ERP umožňujúcich trestnú činnosť, mali na jeho podnikateľskú činnosť likvidačný vplyv, čím mu bola spôsobená značná škoda a zároveň bola poškodená jeho osobnosť. V priamej nadväznosti na konanie Finančného riaditeľstva SR a EVPÚ a.s. bola jeho dôveryhodnosť a profesijná česť v podnikateľskej sfére ako fyzickej osoby zničená, čím bola simultánne znížená aj jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Vzhľadom na preukázateľnú príčinnú súvislosť si uplatňoval náhradu škody vo forme ušlého zisku, ktorý by bol dosiahol s prihliadnutím na všetky okolnosti pri pravidelnom priebehu jeho podnikateľskej činnosti v rozsahu určenom súdnym znalcom v znaleckom posudku č. 1/2015 Z. z. v období od 21.8.2013 do 28.2.2015 vo výške 501.353 eur. Súčasne si uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 19.000 eur. Uviedol, že konanie orgánov mu okrem devastácie jeho celoživotnej podnikateľskej činnosti spôsobilo rozsiahle zdravotné problémy a zasiahnutá bola aj jeho rodina a súkromný život, nakoľko nemal žiadny príjem, pretože sa jeho obchodní partneri na základe oslovenia od Finančného riaditeľstva SR obávali s ním ďalej spolupracovať. V dôsledku vydaných nezákonných rozhodnutí Finančného riaditeľstva SR a EVPÚ a.s. ako aj ich nesprávneho úradného postupu mu vznikla škoda, ktorá bola spôsobená správnymi orgánmi pôsobiacimi v dvoch odlišných oblastiach verejnej správy. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal dňa 2.6.2015 na Ministerstvo hospodárstva SR a na Ministerstvo financií SR. Ministerstvo hospodárstva SR mu listom zo dňa 29.7.2015 oznámilo, že EVPÚ a.s. nie je právnickou osobou patriacou do pôsobnosti Ministerstva hospodárstva SR a Ministerstvo financií SR reagovalo na žiadosť oznámením zo dňa 4.12.2015, podľa ktorého neboli splnené podmienky na náhradu škody voči štátu.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého medzitýmneho rozsudku (§ 393 ods. 2

C. s. p.) súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní ustálil, že orgánom príslušným k zastupovaniu Slovenskej republiky v prejednávanej veci je Ministerstvo financií SR. Uviedol, že žalobca svoj nárok na náhradu škody uplatňuje z dvoch dôvodov; prvým dôvodom bola „žiadosť o odobratie certifikátu na fiškálnu tlačiareň“ Finančného riaditeľstva SR adresovaná spoločnosti EVPÚ a.s., na zrušenie certifikátov žalobcovi vydaných EVPÚ a.s., pod

č. 00094/101/1/2011, zo dňa 10.5.2011 a č. 00237/101/1/2011, zo dňa 12.10.2011 a druhým dôvodom je skutočnosť, že EVPÚ a.s. konala podľa pokynu Finančného riaditeľstva SR a vydala „rozhodnutia“ č. 158/2013, zo dňa 21.8.2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013 a nakoľko je Finančné riaditeľstvo SR orgánom štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva podriadeným Ministerstvu financií SR, ktoré je ústredným orgánom štátnej správy v uvedenej oblasti, a škoda mala vzniknúť v oblasti štátnej správy v pôsobnosti uvedeného ministerstva, mal zato, že podľa § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z., Ministerstvo financií SR spĺňa zákonné predpoklady na konanie v mene štátu vo veci uplatnenej náhrady škody. Súd prvej inštancie mal listinnými dôkazmi za preukázané, že zakladateľom akciovej spoločnosti EVPÚ a.s. bol Fond národného majetku SR, ktorý svoju majetkovú účasť v uvedenej spoločnosti v podobe 47,3 % akcií predal kúpnu zmluvou v rámci verejnej súťaže spoločnosti Program s.r.o. Trenčín. Rozhodnutia Ministerstva hospodárstva SR založené v zbierke listín týkajúcej sa EVPÚ a.s., nepotvrdili majetkovú účasť Ministerstva hospodárstva SR v uvedenej spoločnosti a týkali sa inej oblasti štátnej správy, než v ktorej malo dôjsť ku vzniku škody u žalobcu v prejednávanej veci. Ozrejmilo, že Slovenskú republiku môže v konaní o zodpovednosti štátu za škodu zastupovať len jeden ústredný orgán štátnej správy, pričom nie je daná žiadna vecná súvislosť medzi oblasťou štátnej správy zverenou zákonom č. 575/2001 Z. z. do pôsobnosti Ministerstva hospodárstva SR a medzi postupom spoločnosti EVPÚ a.s. ako osoby akreditovanej v zmysle zákona č. 505/2009 Z. z. pri vydávaní certifikátov na elektronické registračné pokladnice v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) zákona

č. 289/2008 Z. z., a preto Ministerstvo hospodárstva SR nie je orgánom verejnej moci v oblasti štátnej správy, kde malo dôjsť ku vzniku škody. Pokiaľ ide o príslušnosť Úradu pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo SR, ktorý ako príslušný orgán označilo Ministerstvo hospodárstva SR uviedol, že úrad nie je orgánom verejnej moci v oblasti štátnej správy, kde malo dôjsť ku vzniku škody a ak by aj prípadne bolo možné podľa § 24 ods. 1 zákona

č. 505/2009 Z. z. vyvodit', že Úrad pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo SR je ústredným orgánom štátnej správy v oblasti, v ktorej došlo ku škode, nemožno opomenúť, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku nebola u neho podaná a preto podľa § 4 ods. 1 písm. m) prvá veta zákona č. 514/2003 Z. z. príslušným orgánom na zastupovanie štátu v prejednávanej veci je výlučne Ministerstvo financií SR.

3. Súd prvej inštancie pri posudzovaní hmotnoprávneho základu žaloby ozrejmilo, že pre posudzovanú vec je rozhodujúce splnenie troch zákonných predpokladov na vznik zodpovednosti za škodu, ktorými sú: a) protiprávne konanie škodcu (štátu), b) vznik škody, c) príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 27.9.2011 žalobca s EVPÚ a.s. uzavrel zmluvu č. 726-02024/2011, ktorej predmetom bolo posúdenie výrobku fiškálna tlačiareň typu FM 41 PRT2, FM 41 PRT3, FM 41 PRT, FM 41 Z1T1, FM 41 Z2T2, FM 41 Z3T3, FM 41 Z4T4, FM 41 Z5T5. Posudzovaním mali byť overené vlastnosti výrobkov podľa zákona č. 289/2008 Z. z. a na základe uzatvorenej zmluvy mu boli vystavené certifikáty pod č. 00094/101/1/2011, zo dňa 10.5.2011 a č. 00237/101/1/2011, zo dňa 12.10.2011. Televízia TA3 dňa 26.7.2013 odvysielala tlačovú konferenciu na ktorej Finančné riaditeľstvo SR uviedlo, že inšpektori našli bloky z ERP, ktorými sa dá podvádzať a na kameru ukázalo detail bloku typického práve pre ERP žalobcu. Nebolo sporné, že EVPÚ, a.s. zrušila certifikát č. 00094/101/1/2011, zo dňa 10.05.2011 a certifikát č. 00237/101/1/2011, zo dňa 12.10.2011 pre špecifikované typy fiškálnych tlačiarní „rozhodnutiami“ č. 158 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013 na základe listu Finančného riaditeľstva SR č. 1100101/1/56240-379747/2013, zo dňa 7.8.2013. V liste bolo uvedené, že Finančné riaditeľstvo SR zistilo u 25 podnikateľských subjektov závažné porušenie zákona o ERP, pričom títo podnikatelia používali fiškálnu tlačiareň FM 41 Z3T3 výrobcu A.. Z. M., FISCAL Group a Kriminálny úrad finančnej správy vo všetkých ERP zistil nepovolené zásahy, ktoré spôsobil výrobca ERP nepovolenou úpravou registračného programu ERP, a preto Finančné riaditeľstvo SR podalo návrh na odobratie certifikátu pre túto tlačiareň a žiadalo informovať o dátume odobratia. EVPÚ a.s. rozhodla o zrušení certifikátov bez toho, aby na to mala zákonné oprávnenie a tiež bez toho, aby skúmala porušenie podmienok vydania certifikátu a aby dala žalobcovi možnosť sa k uvedenému tvrdeniu vyjadriť. Finančné riaditeľstvo SR

návrh nepravdivo odôvodnilo tým, že vo všetkých ERP zaistených v rámci akcie KASA boli potvrdené nepovolené zásahy, ktoré spôsobil výrobca ERP, a to nepovolenou úpravou registračného programu ERP, čím hrubo porušil podmienky zákona o ERP a podmienky stanovené certifikačnou autoritou. Okrem toho, že týmto návrhom Finančné riaditeľstvo SR konalo nad rámec svojej zákonnej právomoci vyplývajúcej zo zákona č. 333/2011 Z. z. a teda aj v rozpore s Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR s vedomím, že EVPÚ a.s. konala v rozpore so zákonnými oprávneniami, vydanie týchto „rozhodnutí“ bolo okamžite medializované. Následne Finančné riaditeľstvo SR bez akejkoľvek komunikácie so žalobcom rozoslalo jeho zákazníkom (bez ohľadu na to, či vlastnili pokladnice dotknuté spornými rozhodnutiami alebo iné ním vyrobené pokladnice) list, podľa ktorého žalobca porušil zákon a z tohto dôvodu mu boli zrušené certifikáty, a mal byť sankcionovaný každý, kto bude spolupracovať so žalobcom, poskytlo množstvo mediálnych vyhlásení obsahujúcich informáciu o protizákonnom podnikaní žalobcu do celoštátnych médií a na celosvetovo prístupné webové portály, osobne na daňových úradoch a telefonicky informovalo jeho zákazníkov, že budú sankcionovaní a daňovým úradom zakázalo registrovať ním vyrobené pokladnice. Podľa médií problematika mala byť fiškálna tlačiareň typu „FM 41“, pričom v liste FRSSR sa uvádza typ „FM 41 Z3T3“ a podľa rozhodnutí EVPÚ a.s. mali byť zrušené certifikáty na všetky v nich uvedené typy fiškálnych tlačiarní, pričom niektoré z nich ani neboli v predaji.

4. Pokiaľ Finančné riaditeľstvo SR poprelo skutkové tvrdenia žalobcu o zaslaní sporného listu všetkým jeho zákazníkom (bez ohľadu na to, či vlastnili pokladnice dotknuté spornými rozhodnutiami alebo iné ním vyrobené pokladnice) a teda tvrdilo, že nie všetkým bol tento list zaslaný; tak jednak išlo o neúplné popretie skutkového tvrdenia žalobcu v tomto smere (keďže žalovaná neuviedla ktorým, resp. akému počtu zákazníkov žalobcu teda bol odoslaný sporný list) a tiež vzhľadom na masívnu medializáciu, ktorú žalovaná nespochybnila, ide o irelevantné banalizovanie svojho konania. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.5.2014, sp. zn. 10Sžz/3/2013 bolo zakázané Finančnému riaditeľstvu SR pokračovať v porušovaní práva žalobcu na ochranu osobnosti a vlastníckeho práva konaním založeným na postupe Finančného riaditeľstva SR a EVPÚ a.s., ktoré spočívalo v písomnom, ústnom alebo telefonickom informovaní o zrušení certifikátov. Medializácii rozhodnutí EVPÚ a.s. o zrušení certifikátov, protiprávnosť ktorého postupu žalovanej bola konštatovaná vo výroku rozsudku Najvyššieho súdu SR, predchádzal aj nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie žalovanej spočívajúce v zrušení certifikátov a vydaní pokynu Finančného riaditeľstva SR ako štátneho orgánu na ich zrušenie. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.5.2014, sp. zn. 10Sžz/3/2013 uviedol, že aj Najvyšší súd SR sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že konanie Finančného riaditeľstva SR naplnilo znaky nezákonného zásahu v zmysle § 250v ods. 1 O. s. p. a išlo o konanie orgánu verejnej správy, ktoré nebolo rozhodnutím a ktoré ukrátilo žalobcu na jeho právach, nakoľko malo likvidačné dôsledky na jeho podnikateľskú činnosť v oblasti výroby fiškálnych tlačiarní. Vo vzťahu k postupu EVPÚ a.s., Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že zrušenie certifikátu je postupom, ktorý sa dotýka práv fyzických alebo právnických osôb a EVPÚ a.s. ako osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o tomto práve, má postavenie správneho orgánu a teda nie je možné, aby EVPÚ a.s. ako autorizovaná osoba svojvoľne, v rozpore so zákonom, zrušila platnosť ňou vydaného certifikátu pred uplynutím doby jeho platnosti a dotknutá osoba nemala žiadne právo sa proti takému postupu brániť. S uvedeným záverom sa súd prvej inštancie stotožnil avšak na rozdiel od Najvyššieho súdu SR skonštatoval, že EVPÚ a.s. nekonala pri vydaní certifikátov žalobcu ako aj pri ich „zrušení“ ako autorizovaná osoba podľa zákona č. 264/1999 Z. z., a preto aj Úrad pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo SR odmietol konať ako orgán zastupujúci štát v tomto spore.

S účinnosťou od 1.1.2010 boli zo zákona č. 264/1999 Z. z. vypustené § 22 až § 29, ktoré sa týkali akreditácie, ktoré upravovali akreditáciu ako činnosť, ktorou sa osvedčuje spôsobilosť na vykonávanie skúšania výrobkov, kalibrovanie meradiel, vykonávanie certifikačnej, inšpekčnej alebo obdobnej technickej činnosti s tým, že akreditáciu nanovo upravil zákon

č. 505/2009 Z. z. Dospel k záveru, že EVPÚ a.s. konala ako akreditovaná, nie autorizovaná osoba, a preto sa na jej činnosť nemohol vzťahovať § 11 ods. 10 písm. a) zákona č. 264/1999 Z. z., ktorý upravuje možnosť zrušenia certifikátu autorizovanou osobou v prípade, ak sa zistí, že neboli dodržané podmienky vydania certifikátu tak, ako sa to uvádzalo v odôvodnení rozsudku Najvyššieho súdu SR. Zákon č. 505/1999 Z. z. a ani iný právny predpis platný a účinný v čase vydania „rozhodnutí“ EVPÚ a.s. neupravoval zákonné oprávnenie certifikačnej autority „zrušiť“ platný certifikát, a to na rozdiel od neskoršej právnej úpravy potom, čo bola certifikácia zverená Colnému úradu Bratislava (§ 4b zákona č. 289/2008 Z. z. v znení zákona č. 130/2015 Z. z. s účinnosťou od 1.7.2015). Oprávnenie EVPÚ a.s. ako certifikačnej autority zrušiť certifikát pred uplynutím trojročnej doby jeho platnosti nevyplývala zo žiadneho právneho predpisu a nemožno k nemu dospieť ani iným spôsobom, keďže vo verejnom práve je

možnosť použitia analógie ojedinelá a vyskytuje sa len tam, kde ju právo výslovne predpokladá. Analógia je úplne vylúčená v odvetví správneho a finančného práva, a preto sa v otázke oprávnenia zrušiť certifikát EVPÚ a.s. ako akreditovanou osobou stotožnil s odôvodnením Najvyššieho súdu SR do tej miery, že nie sú použiteľné ustanovenia Obchodného zákonníka ani ustanovenia zmluvy o vykonaní certifikácie (ktorá svojou povahou je zmluvou o kontrolnej činnosti podľa § 591 Obchodného zákonníka), kde otázka zrušenia kontrolného osvedčenia neprichádzala do úvahy.

5. Uviedol, že žalobca napriek závažnému obvineniu uvedenému v návrhu Finančného riaditeľstva SR na zrušenie certifikátov nebol oboznámený s podkladmi, ktoré k takémuto záveru viedli, nebol vo veci vypočutý ani voči nemu nebolo vznesené obvinenie a nemal možnosť sa k celej situácii vyjadriť. Obvinenie bolo navyše nepravdivé (jeho pravdivosť nebola nikdy preukázaná) a spočívala v tom, že žalobca ako výrobca ERP mal spôsobiť nepovolené zásahy do ERP zaistených v rámci akcie „Kasa“, a to nepovolenou úpravou registračného programu ERP, čím mal hrubo porušiť podmienky zákona o ERP a podmienky stanovené certifikačnou autoritou. V tejto súvislosti poukázal na obsah uznesenia Národnej kriminálnej agentúry, Národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Bratislava zo dňa 31.12.2014, ČVS: PPZ-347/NKA-FP-BA-2013, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že sa skutok nestal. Zdôraznil, že práve na základe tohto nepravdivého obvinenia boli EVPÚ a.s. zrušené sporné certifikáty, čo vyplynulo aj z obsahu „rozhodnutia“ EVPÚ a.s. č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, a preto neobstála ani argumentácia žalovanej, že Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí negoval zákonné kompetencie Finančného riaditeľstva SR v zmysle zákona č. 333/2001 Z. z., keďže obvinenie žalobcu z nepovolených zásahov do ERP tvrdené v návrhu na odobratie certifikátov sa nikdy nepreukázalo a prípadné vady certifikovanej konštrukcie ERP FM 41 mohli byť zistené najskôr posudkom VÚSO v roku 2014. Pri posudzovaní „rozhodnutia“ EVPÚ a.s. o zrušení certifikátu zo dňa 21.8.2013 došiel k zhodnému záveru s Najvyšším súdom SR, že napriek formálnemu označeniu sa nejedná o rozhodnutie, ale o nulitný akt, pretože nemá oporu v zákone, ani nespĺňa náležitosti rozhodnutia, bolo vydané na základe návrhu k tomu neoprávnenej osoby bez toho, aby akreditovaná osoba sama preverila nedodržanie podmienok vydania certifikátu, a preto v súvislosti s týmto „rozhodnutím“ nemožno hovoriť o jeho právoplatnosti. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd SR zakázal Finančnému riaditeľstvu SR pokračovať v nezákonnom zásahu s tým, že neobmedzil tento zákaz na právoplatnosť a vykonateľnosť predmetných „rozhodnutí“ o zrušení certifikátov.

6. Konštatoval, že došlo k naplneniu prvého predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to k protiprávnemu konaniu Finančného riaditeľstva SR ako orgánu verejnej moci a EVPÚ a.s. v postavení správneho orgánu (orgánu verejnej moci), ktoré spočívalo v zrušení certifikátu č.00094/101/1/2011, zo dňa 10.5.2011 a certifikátu č. 00237/101/1/2011, zo dňa 12.10.2011 pre špecifikované typy fiškových tlačiarň ničotnými „rozhodnutiami“ č. 158 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013. V danom prípade došlo k prekročeniu právomoci nielen zo strany Finančného riaditeľstva SR, ale aj k prekročeniu právomoci EVPÚ a.s. V uvedenej súvislosti poukázal aj na Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady ES č. 765/2008, zo dňa 9.7.2008, ktorým sa stanovujú požiadavky akreditácie a dohľadu nad trhom v súvislosti s uvádzaním výrobkov na trh, pričom z čl. 21 bod 1 vyvodil, že v prípade stiahnutia výrobkov žalobcu z trhu v dôsledku zrušenia certifikátov bez relevantného odôvodnenia a bez možnosti žalobcu vyjadriť sa k dôvodom zrušenia certifikátov, nie je možné hovoriť o zákonnosti postupu orgánov verejnej moci. K podmienkam vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú štátom uviedol, že v dôsledku protiprávného konania žalovanej došlo k zrušeniu certifikátov žalobcu na výrobky ERP ním dodávané na trh, takže všetky dovtedy vynaložené náklady žalobcu za účelom realizácie jeho podnikateľského zámeru boli vynaložené zbytočne, čím bola zmenšená majetková sféra žalobcu, ktorý neinkasoval objektívne očakávateľný zisk z realizácie podnikateľského zámeru. Mal preukázanú existenciu škody v podobe ušlého zisku najmä znaleckým posudkom č. 1/2015, zo dňa 7.3.2015, vypracovaným znaleckou organizáciou ZNALEX Nitra, družstvo, Damborského 3, Nitra, hoci výška škody bola medzi stranami sporná. Ozrejmil, že v prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd prvej inštancie k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol. Mal za to, že vzhľadom na zistené skutkové okolnosti pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného za bežného chodu vecí je vysoká až blížiac sa k istote, nakoľko k protiprávnemu konaniu štátu došlo v čase pred uplynutím doby platnosti predmetných certifikátov. Česť a dôveryhodnosť žalobcu bola konaním štátu zlikvidovaná a tým mu bola spôsobená aj nemajetková ujma, ktorú zákonodarca zahrnul pod pojem škoda pre oblasť zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup.

7. Žalovaná v konaní spochybňovala príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním orgánov verejnej moci a vznikom škody u žalobcu, a to podľa názoru súdu prvej inštancie bezdôvodne, nakoľko žalobcu rozhodnutia o certifikácii jeho produktov ERP FM 41 a odvodených typov oprávňovali realizovať jeho podnikateľský plán, postavený práve na výrobe a predaji certifikovaných ERP, čo bolo spojené aj s vynaložením nákladov rôznej povahy. V prípade, ak by neboli udelené certifikácie ERP, žalobca by svoj podnikateľský plán realizovať nemohol. Dospel k záveru, že práve zrušenie certifikátov a tiež masívna medializácia vrátane individuálneho informovania zákazníkov žalobcu a zastavenie registrácie ERP žalobcu daňovými úradmi viedli k strate zisku žalobcu. Voči tvrdeniam žalobcu o nesprávnosti úradného postupu finančnej správy, ktorý spočíval aj v poskytnutí nesprávnych a zavádzajúcich informácií oznamovacím prostriedkom, sa žalovaná bránila aj tým, že finančná správa len prezentovala údaje o zrušení certifikátov žalobcu získané od EVPÚ a.s., ktorý ako samostatný podnikateľský subjekt nesie zodpovednosť za svoje konanie. Zdôraznil, že zodpovednosť štátu za škodu je zodpovednosť objektívna, t. j. bez ohľadu na zavinenie, aj v prípade ak by finančná správa vydala tlačové prehlásenia v dobrej viere v správnosť rozhodnutí o zrušení certifikátov, je pre zodpovednosť štátu rozhodujúce, že objektívne tieto rozhodnutia boli nulitnými právnymi aktami a tejto zodpovednosti sa nemôže štát zbaviť poukazom na dôveru v správnosť a zákonnosť týchto rozhodnutí, a to predovšetkým preto, že je to práve štát a jeho orgány, ktoré majú byť príkladom a strážcom zákonnosti. Ozrejmil, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci je potrebné hľadať nielen v Čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj v Čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým zasiahli do práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej interpretácii. Na jednej strane je povinnosť orgánov finančnej správy plniť si svoje zákonné kompetencie, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv.

8. Žalovaná svoju obranu v konaní založila aj na tvrdení, že škoda nevznikla v príčinnej súvislosti s konaním Finančného riaditeľstva SR, ale vznikla v súvislosti s konštrukčnou chybou pokladne takého charakteru, že pokladňa nespĺňala požiadavky podľa zákona č. 289/2008 Z. z. a teda certifikáty ani nemali byť vydané. Konštatoval, že pri udelení certifikátov na spornú fiškálnu tlačiareň FM 41 mala byť akreditovaná osobou (EVPÚ a.s.) posudzovaná a aj zistená zhoda výrobku s TN a požiadavkami zákona č. 289/2008 Z. z., pričom žalobca ako výrobca zodpovedal za to, že všetky ním na trh dodávané výrobky sú v zhode s certifikovanou vzorkou, avšak žalovaná tvrdila, že chyba bola už v certifikovanom konštrukčnom riešení ERP uvádzaných do obehu žalobcom (absentovala fiškálna a prevádzková pamäť, bolo možné krátiť daň) a teda ušlý zisk žalobcovi nevznikol v súvislosti so zásahom (nesprávnym úradným postupom Finančného riaditeľstva SR) a nezákonným rozhodnutím (zrušením certifikátov), ale výlučne len v súvislosti s certifikovaným technickým riešením ERP, ktoré ale nemalo byť v súlade so zákonom č. 289/2008 Z. z. Certifikáciu vykonávala spoločnosť EVPÚ a.s. a nie štát, pričom certifikácia nebola vykonaná štandardne, ale naopak bola vykonaná nedôsledne a práve z tohto dôvodu vykonáva certifikáciu výlučne Colný úrad Bratislava a nie súkromné spoločnosti. Podľa žalovanej tak k zmene orgánu oprávneného vykonávať certifikácie ERP došlo práve pre podozrenie, že certifikácie pokladní neboli vykonávané dôsledne, a preto si štát vyhradil právo tieto priamo vykonávať a došlo k zmene zákona. Opätovne zdôraznil, že zrušenie certifikátu je postupom, ktorý sa dotýka práv fyzických alebo právnických osôb a EVPÚ a.s. ako akreditovaná osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o tomto práve, má postavenie správneho orgánu, t. j. orgánu verejnej moci a preto neobstojí obrana žalovanej, že nezodpovedá za konanie EVPÚ a.s. Úlohou poškodenej osoby a súdu prvej inštancie nie je zisťovať zodpovednosť a mieru „zavinenia“ jednotlivých orgánov verejnej moci, pokiaľ na rozhodnutie, že došlo k škode pri výkone verejnej moci postačuje zistený skutkový stav.

9. Dôvodil, že úlohou súdu prvej inštancie nie je zisťovať, či ERP dodávané na trh žalobcom mali alebo nemali byť certifikované, t. j. či sa na nich dala alebo nedala krátiť daň, ale úlohou súdu prvej inštancie bolo zistiť, či štát pri výkone verejnej moci konal a rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach žalobcu v súlade so zákonom. Žalovaná nesprávnym úradným postupom mimo zákonné kompetencie a na základe aktívneho konania spôsobila stav, ktorého dôsledkom bol vznik škody na strane žalobcu. Platí teda, že nebyť nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, tak ku škode by nedošlo a ani prípadné vadné konštrukčné riešenie ERP FM 41 neprerušilo príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním štátu a vznikom škody u žalobcu. V prípade ak by sporné certifikáty boli prehodnocované v riadnom procese za účasti žalobcu, kde by sa žalobca bol mohol brániť,

tak mu škoda formou ušlého zisku nemusela vzniknúť, pretože by mohol pružne zareagovať a stiahnuť z trhu prípadne vadné pokladnice a nahradiť ich inými, resp. urobiť dodatočné opatrenia na zabránenie krátenia dane, prípadne sám informovať zákazníkov, čím by nebol stratil dôveryhodnosť ako základný predpoklad ziskového podnikania v danej oblasti v budúcnosti. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcovi nebolo umožnené sa brániť, nemal možnosť si zistiť, kde je vlastne problém a nemohol teda ani reagovať tak, aby si udržal dôveryhodnosť svojho podnikania, alebo aspoň znížiť následky prípadnej vadnosti ním dodávaných ERP pre svoje podnikanie. Ak teda štát (konajúci prostredníctvom akreditovanej osoby) urobil chybu v tom, že certifikoval ERP, ktoré certifikovať nemal, následne to zistil, tieto certifikáty nezákonným spôsobom zrušil, čo následne masívne medializoval a hrozil sankciami, tak potom je to práve štát, kto by mal niesť dôsledky svojho nesprávneho postupu, a to aj v podobe škody z toho plynúcej a nie žalobca. Navyše, ak by žalobcovi neboli certifikáty udelené, tak by mu ani nebola vznikla škoda, pretože by zrejme nebol investoval finančné prostriedky ako aj vlastné úsilie do výroby, distribúcie a predaja certifikovaných pokladníc.

10. Uviedol, že hoci žalovaná zdôrazňovala potrebu rýchleho zásahu finančnej správy na zabránenie krátenia dane prostredníctvom ERP žalobcu, tak z výpovedí svedkov žalobcu, ako aj z listinných dôkazov vyplynulo, že sporné ERP žalobcu (FM 41 a odvodené typy) sa naďalej používali v praxi a to aj po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR ich bolo možné opätovne registrovať na daňovom úrade. Skutočnosť, že inkriminované pokladnice sa legálne v praxi používali, okrem výpovedí svedkov preukázali aj výsledky z miestneho zisťovania Colného úradu Nitra zo dňa 15.10.2018. Žalovaná netvrdila ani nepreukázala, že by boli reálne uložené akékoľvek sankcie za používanie ERP žalobcu s výnimkou pokladníc zaistených v rámci jednorazovej akcie „Kasa“, kde však dôvodom bolo zistené krátenie dane a nie používanie pokladnice dodávanej žalobcom a preto argument žalovanej, že zo strany finančnej správy bolo potrebné „rýchlo konať“ s cieľom zabránenia daňových únikov, ktoré používaním ERP žalobcu mali hroziť považoval za nedôveryhodný. Pokiaľ žalovaná poukazovala na zamietavý rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 9C/23/2014, zo dňa 21.11.2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/72/2015-477, zo dňa 20.12.2016, tak konštatoval, že pre vyhovenie návrhu na ochranu osobnosti sa vyžaduje splnenie iných zákonných predpokladov než v konaní o náhradu škody, pričom skutkový základ žaloby v tomto konaní a v žalovanou zmieňovanom konaní nie je totožný, hoci sa čiastočne prekrýva. Ozrejmil, že podľa § 218 ods. 1 C. s. p., je obsah rozhodnutia vo veci samej vyslovený súdom prvej inštancie vždy vo výroku rozsudku a odôvodnenie rozhodnutia znamená len objasnenie myšlienkových pochodov a vysvetlenie, resp. odôvodnenie právneho názoru súdu prvej inštancie, ktorý je pretavený do výrokovej časti rozsudku. Odôvodnenie rozhodnutia nemá žiadnu právnu záväznosť a neukladá strane sporu žiadnu povinnosť ani ju neopravňuje na uplatňovanie akéhokoľvek práva. Výroková časť rozsudku ukladajúca povinnosť alebo priznávajúca právo je rozhodujúca. Zamietavá výroková časť rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica nemala žiadny právny význam pre toto konanie a vplyv na dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci. Súd prvej inštancie napokon uzavrel, že nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný, určujúci význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. II. ÚS 78/05).

11. Na uvedenom základe za použitia Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, Čl. 21 bod 1 až 3 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 765/2008, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. d) a písm. m), § 5 ods. 1 až ods. 3, § 6 ods. 1, ods. 2, ods. 4 prvá veta, § 9 ods. 1 časť vety pred bodkočiarkou a ods. 4, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013, § 6, § 7 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z., § 2 ods. 1 zákona č. 333/2011 Z. z., § 11 ods. 1, § 22 ods. 1 zákona č. 264/1999 Z. z., § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, § 9 ods. 1 až 3 a ods. 7, § 24 ods. 1 zákona č. 505/2009 Z. z., § 2 písm. a), § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a), § 16a písm. af) zákona č. 289/2008 Z. z., § 1 písm. b), § 4 ods. 3 písm. v) bod 3, § 5 ods. 3 písm. h) a písm. l) bod 3 zákona č. 333/2011 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013 do 31.12.2015, § 591 Obchodného zákonníka; súd prvej inštancie postupom podľa § 214 ods. 1 C. s. p. medzitimným rozsudkom určil, že zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú žalobcovi pri výkone verejnej moci je daná; konštatujúc, že o výške nároku, vzhľadom na potrebu vykonať ďalšie dokazovanie, rozhodne v súlade s § 214 ods. 3 C. s. p. až po právoplatnosti medzitimného rozsudku. S poukazom na § 262 ods. 3 C. s. p. dodal, že o trovách konania rozhodne v konečnom rozsudku.

12. Proti medzitimnému rozsudku podala žalovaná odvolanie a žiadala napadnutý medzitimný rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a konanie zastaviť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a

právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie a nesplnenie procesných podmienok spočívalo v otázke výlučnej príslušnosti Ministerstva financií SR konať za štát. Poukázala na žalobu, v ktorej žalobca skonštatoval, že škoda bola spôsobená dvomi správnymi orgánmi pôsobiacimi v odlišných oblastiach verejnej správy a preto podľa § 4 ods. 1 písm. d) zastupuje Ministerstvo financií SR v tomto konaní štát v časti škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom Finančne riaditeľstvo SR a Ministerstvo hospodárstva SR v časti škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom EVPÚ a.s. Z uvedeného je nesporné, že Finančné riaditeľstvo SR konalo pri výkone právomoci v oblasti výberu daní (návrh na odobratie certifikátu fiškálnej tlačiarne typu FM 41 Z3T3 z dôvodu krátenia dane a následné informovanie daňových subjektov o odobratí certifikátu) a EVPÚ a.s. konala pri výkone právomoci v oblasti akreditácie a certifikácie (odobratie certifikátov fiškálnym tlačiarňam typu FM 41). V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.9.2012, sp. zn. 6Cdo/149/2011, z ktorého vyvodila záver, že v prípadoch, ak bola škoda spôsobená v rôznych oblastiach štátnej správy, ktoré patria do pôsobnosti rôznych ústredných orgánov štátnej správy koná pred súdom prvej inštancie za štát každé ministerstvo, resp. iný ústredný orgán štátnej správy iba v rámci ním spôsobenej škody, t. j. názor súdu prvej inštancie, že za štát v konaniach o náhradu škody koná vždy len jedno ministerstvo, resp. ústredný orgán štátnej správy, bol chybný. Bola názoru, že v tomto konaní malo za štát okrem Ministerstva financií SR konať aj ministerstvo, resp. ústredný orgán štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí certifikácia, resp. akreditácia, avšak zavinením súdu prvej inštancie sa tak nestalo, pričom nebol zřejmý zákonný dôvod, na základe ktorého by sa mala v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedať za škodu spôsobenú zo strany EVPÚ a.s., nakoľko § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. sa na prejednávanú vec nemôže aplikovať z dôvodu, že ku škode nedošlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci. Mala zato, že ku škode došlo v rôznych oblastiach verejnej moci (1. výber daní, 2. certifikácia resp. akreditácia), ktoré patria do pôsobnosti rôznych orgánov verejnej moci (1. Ministerstvo financií SR, 2. Ministerstvo hospodárstva SR, resp. Úrad pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo SR, resp. Slovenská národná akreditačná služba).

13. Pokiaľ ide o existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, poukázala na nález Ústavného súdu SR zo dňa 29.1.2009, č. k. I. ÚS 177/08-31 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.4.2013, sp. zn. 6Cdo/103/2011. Mala zato, že bolo úlohou súdu prvej inštancie ustáliť existenciu bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom Finančným riaditeľstvom SR a nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom spoločnosti EVPÚ a.s. a žalobcom vyčíslenou škodou, a preto súd prvej inštancie vychádzal pri ustálení existencie príčinnej súvislosti z nesprávnych skutkových zistení a zároveň vec nesprávne právne posúdil. Bola názoru, že prvotnou, bezprostrednou a priamou príčinou žalobcom uplatnenej škody bola protizákonná konštrukcia ním vyrábaných fiškálnych tlačiarň typu FM 41, pričom bolo nesporné, že práve táto protizákonná konštrukcia fiškálnych tlačiarň typu FM 41 viedla k uskutočneniu kontrolnej akcie „Kasa“, ako aj k nesprávnemu úradnému postupu, resp. nezákonnému rozhodnutiu v podobe vydania listu Finančného riaditeľstva SR „Žiadosť o odobratie certifikátu na fiškálnu tlačiareň“ č. 1100101/1/56240-379747/2013, zo dňa 7.8.2013 a „Rozhodnutie“ č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, ktorým boli odobraté certifikáty na fiškálne tlačiarne typu FM 41. Nestotožnila sa so závermi súdu prvej inštancie, že žalobca nenesie zodpovednosť za protizákonnú konštrukciu fiškálnych tlačiarň typu FM 41, nakoľko uznesením ČVS: PPZ-347/NKA-FP-BA-2013, zo dňa 31.12.2014, Národná kriminálna agentúra zastavila trestné stíhanie pre zločin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie v jednočinnom súbehu s prečinom skrátene dane a poistného a uviedla, že v zmysle § 187 ods. 1 C. s. p. za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Vychádzajúc z uvedeného mala zato, že riadne preukázala protizákonnú konštrukciu fiškálnych tlačiarň typu FM 41, ako aj výlučnú zodpovednosť žalobcu za tento stav, pričom vplyv na tieto skutkové zistenia nemala ani existencia uznesenia Národnej kriminálnej agentúry.

14. Z vykonaného dokazovania mala za nesporné, že žalobca vedome navrhol, dal si certifikovať a následne vyrábal fiškálne tlačiarne typu FM 41 tak, aby umožňovali ich používateľom krátiť daň. Zo svedeckej výpovede A. Y. M. vyplynulo, že fiškálnych tlačiarň typu FM 41 bolo v Slovenskej republike

približne 1.800, a preto sa nestotožnila s tvrdením súdu prvej inštancie, že ak by boli certifikáty riadne prehodnocované, mohol žalobca sám stiahnuť vadné pokladnice a nahradiť ich inými, prípadne mohol sám informovať zákazníkov, čím by nedošlo k vzniku škody. V prípade ak by žalobca stiahol 1.800 predaných kusov fiškálnych tlačiarň typu FM 41 z dôvodu, že majú bezpečnostnú vadu/konstruktívny nedostatok, vyvolalo by práve toto priznanie stratu jeho dôveryhodnosti a uplatňovanie si náhrady škody zo strany zákazníkov voči žalobcovi. Dôvodila, že v konaní nebola preukázaná existencia škody, nakoľko Ústava SR neposkytuje ochranu podnikaniu vykonávanému v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a dobrými mravmi. Namietala tvrdenie súdu prvej inštancie, že existenciu škody v podobe ušlého zisku mal súd prvej inštancie preukázať najmä znaleckým posudkom č. 1/2015, zo dňa 7.3.2015 vypracovaným znaleckou organizáciou ZNALEX Nitra a považovala ho za nesprávne právne posúdenie, nakoľko znalec vychádzal v znaleckom posudku č. 1/2015 z výsledkov hospodárenia za nesprávne časové obdobie. Žalobca vyrábal a predával ERP ešte za účinnosti vyhlášky Ministerstva financií SR č. 55/1994 Z. z., t. j. pred 1.1.2009. Znalec sa v znaleckom posudku č. 1/2015 zameral výlučne na obdobie po prijatí zákona č. 289/2008 Z. z., ktorým bola od 1.1.2012 stanovená absolútna povinnosť pre podnikateľov evidujúcich tržby používať ERP, a preto žalobca musel mať v tomto období najvyššie zisky, pričom znalec aplikoval tieto výsledky hospodárenia aj na obdobie po tom, čo už všetci podnikatelia museli mať s poukazom na zákon č. 289/2008 Z. z. zavedené nové ERP. Znalec zároveň nepoznal hodnoty prírastku nových podnikateľov, ktorí majú povinnosť používať ERP, ako aj hodnoty priemerného ročného prírastku nových daňových kódov ERP pridelovaných daňovými úradmi na základe čoho je vyčíslenie vývoja výsledku hospodárenia absolútne nepresné a ignorujúce aktuálnu a očakávanú situáciu na trhu ERP. Znalec prisudzoval vplyv externého prostredia len na úrovni 5,4 % bez adekvátnej analýzy tohto prostredia a vplyvu zákonných povinností na správanie sa používateľov ERP a taktiež nezohľadnil platnosť certifikátov vydaných spoločnosťou EVPÚ a.s., t. j. do 9.5.2014, resp. do 11.10.2014. Žalobca pretransformoval svoje podnikanie zo živnosti na podnikanie prostredníctvom spoločnosti eurotor.eu, s.r.o. (teda reálne nedošlo k ukončeniu podnikania) a mohol aj po zrušení certifikátov na fiškálne tlačiarne typu FM 41 naďalej predávať jednotlivé komponenty „Kitu“ ako aj ostatné náhradné diely. Žalobca sa slobodne a z vlastnej vôle rozhodol necertifikovať (prostredníctvom spoločnosti eurotor.eu, s.r.o.) fiškálne tlačiarne typu FM 41 a ukončiť ich predaj.

15. Nestotožnila sa ani s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní bola preukázaná existencia škody vo výške 19.000 eur predstavujúca nemajetkovú ujmu žalobcu. S poukazom na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/23/2014-379, zo dňa 21.11.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/72/20150-477, zo dňa 20.12.2016, mala zato, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o opodstatnenosti nároku na náhradu škody vychádzať aj z odôvodnenia rozsudkov Okresného súdu Banská Bystrica a Krajského súdu v Banskej Bystrici, nakoľko predmetom tohto konania (o ochranu osobnosti) bol absolútne identický súbor „znevažujúcich vyjadrení týkajúcich sa podnikateľskej činnosti žalobcu“ uverejnených zo strany Finančného riaditeľstva SR v rôznych médiách, aké boli namietané žalobcom aj v konaní vedenom na súde prvej inštancie. Mala zato, že súd prvej inštancie sa pri hodnotení svedeckých výpovedí dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď ich označil za prípustné, pretože A. K. D. je rovnako ako žalobca konateľom a spoločníkom spoločnosti PROFOTO, s.r.o., v prevádzkach v ktorých sa dňa 15.10.2018 našli fiškálne tlačiarne typu FM 41 vyrobené v rozpore so zákonom č. 289/2008 Z. z., a preto považovala výpoveď svedka v prospech žalobcu za účelovú. K svedeckej výpovedi Z. L. uviedla, že svedok bez vzdelania v oblasti práva počas svojej svedeckej výpovede uvádzal právne závery a hodnotenia ohľadne kompetencií a činnosti finančnej správy a zároveň uvádzal ničím nepodložené špekulácie a úvahy týkajúce sa zavinenia žalobcu pri výrobe ERP, možnosti krátiť daň prostredníctvom ERP a vytvárania pokladničných dokladov. Vo vzťahu k svedeckej výpovedi Y. M. uviedla, že svedok vypovedal k neprípustným právnym otázkam a zároveň uvádzal ničím nepodložené špekulácie. Na základe vyššie uvedených skutočností uzavrela, že súd prvej inštancie nemal prihliadať na svedecké výpovede menovaných svedkov.

16. K existencii nesprávneho úradného postupu uviedla, že si uvedomuje existenciu rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.5.2014, sp. zn. 10Sžz/3/2013, ako aj jeho záväznosť pre toto konanie, avšak zároveň mala zato, že Najvyšší súd SR nevyhodnotil viaceré podstatné skutočnosti a niektoré jeho právne závery považovala za rozporuplné, pričom tieto si osvojil aj súd prvej inštancie v napadnutom medzitimnom rozsudku. Vo vzťahu k rozporuplným právnym záverom poukázala najmä na § 4 ods. 3 písm. o) a písm. v) bod 3 zákona č. 333/2011 Z. z., § 4 ods. 1, § 16a písm. c) zákona č. 289/2008 Z. z., § 3 zákona č. 167/2008 Z. z. Nesúhlasila s právnym názorom súdu prvej inštancie, že Finančné riaditeľstvo SR prekročilo právomoci,

čím sa malo dopustiť nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v tom, že Finančné riaditeľstvo SR dalo EVPÚ a.s. záväzný pokyn na odobratie certifikátov pre fiškálne tlačiarne typu FM 41. Zdôraznila, že Finančné riaditeľstvo SR nikdy nebolo vo vzťahu k EVPÚ a.s. v pozícii, aby mohlo vydávať záväzné pokyny. Finančné riaditeľstvo SR oznámilo EVPÚ a.s. porušovanie daňových predpisov prostredníctvom fiškálnych tlačiarní typu FM 41 a navrhlo odobratie certifikátu predmetným ERP. Najvyšší súd SR sa nevysporiadal s podstatnou skutočnosťou, že fiškálne tlačiarne typu FM 41 boli vyrábané v rozpore so zákonom č. 289/2008 Z. z. Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR nemalo Finančné riaditeľstvo SR vo veci vôbec konať napriek skutočnosti, že preukázateľne dochádzalo ku kráteniu dane a porušovaniu zákona č. 289/2008 Z. z. prostredníctvom fiškálnych tlačiarní typu FM 41. Bola názoru, že rozsudkom Najvyššieho súdu SR boli negované povinnosti Finančného riaditeľstva SR pri dohlade nad riadnym výberom daní a dodržiavaním daňových predpisov, pričom toto nesprávne právne posúdenie si osvojil tiež súd prvej inštancie. Nesprávne právne posúdenie spočívalo aj v prípade, keď súd prvej inštancie za nesprávny úradný postup Finančného riaditeľstva SR označil uverejnenie a poskytovanie informácie o odobratí certifikátov fiškálnym tlačiarňam typu FM 41 prostredníctvom „Rozhodnutí“ č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013 jednotlivými daňovými úradmi. Finančné riaditeľstvo SR informovalo prostredníctvom jednotlivých daňových úradov používateľov fiškálnych tlačiarní typu FM 41 o zrušení certifikátov a o povinnosti vymeniť tieto za nové ERP (disponujúce platným certifikátom), nakoľko by sa obchodníci používajúci ERP, ktorá by nespĺňala požiadavky podľa § 4 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 289/2008 Z. z. (čo bol prípad fiškálnych tlačiarní typu FM 41) dopúšťali správneho deliktu a mohli byť za také konanie sankcionovaní.

17. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý spočíval v uverejnení informácie o odobratí certifikátov fiškálnym tlačiarňam typu FM 41 v rôznych médiách, považovala za nesprávne právne posúdenie, nakoľko rozsudky Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/23/2014-379, zo dňa 21.11.2014 a Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/72/2015-477, zo dňa 20.12.2016 ustálili, že Finančné riaditeľstvo SR si uverejnením informácie o odobratí certifikátov fiškálnym tlačiarňam typu FM41 v médiách plnilo povinnosti vyplývajúce z § 4 ods. 3 písm. o), § 4 ods. 3 písm. v) bod 3 zákona č. 333/2011 Z. z. a § 3 zákona č. 167/2008 Z. z. Zotrvála na názore, že „List Finančného riaditeľstva SR“ nebol pre EVPÚ a.s. záväzný a bolo výlučne na posúdení spoločnosti či fiškálne tlačiarne typu FM 41 spĺňajú požiadavky zákona č. 289/2008 Z. z. a či certifikát zruší alebo nezruší. Dôvodila, že za spôsob zrušenia certifikátov sa nemôže v konaní o náhradu škody zodpovedať Ministerstvo financií SR, nakoľko EVPÚ a.s. nevykonávala certifikáciu na základe rozhodnutia Ministerstva financií SR, ale táto právomoc bola EVPÚ a.s. zverená Úradom pre normalizáciu, metrológiu, a skúšobníctvo SR, resp. Slovenskou národnou akreditačnou službou. Pokiaľ súd prvej inštancie síce tvrdil, že žalobca niečo poprel (v skutočnosti však právne relevantne nič nepoprel) a žalovaná nepreukázala opak (v skutočnosti bol opak preukázaný množstvom dôkazov) a zároveň zamietol návrhy žalovanej na vykonanie dôkazov, ktoré boli potrebné na jednoznačné zistenie rozhodujúcich skutočností; jeho závery a úvahy sú preto zmätočné a rozporuplné.

18. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnutý medzitimný rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p. a dospel k záveru, že napadnutý medzitimný rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Žalobou doručenou súdu dňa 26.9.2016 sa žalobca proti žalovanej Slovenskej republike domáha náhrady ušlého zisku vo výške 501.353 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 19.000 eur, titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, skutkovo (abstrahujúc z rozsiahleho opisu rozhodujúcich skutočností 29. stranevej žaloby) tvrdiac, že:

Finančné riaditeľstvo SR:

- (i) Žiadosťou o odobratie certifikátu na fiskálnu tlačiareň zo dňa 7.8.2013 adresovanou EVPÚ, a.s., žalobcovi uložilo sankciu, ktorá podľa právneho poriadku SR neexistovala;
- (ii) pri vydaní Žiadosti o odobratie certifikátu na fiskálnu tlačiareň zo dňa 7.8.2013, so žalobcom nekonalo ako s účastníkom konania;
- (iii) vydaním Žiadosti o odobratie certifikátu na fiskálnu tlačiareň zo dňa 7.8.2013, výrazne presiahlo svoje právomoci;

- (iv) namiesto osôb, ktoré tvrdené konanie mali zaviniť, protizákonne sankcionovalo žalobcu, ako výrobu neexistujúcou sankciou bez akéhokoľvek preukázaného zavinenia;
- (v) ani parciálne neodôvodnilo svoje konanie;
- (vi) Žiadosť o odobratie certifikátu na fiskálnu tlačiareň zo dňa 7.8.2013 a ďalšie jeho konanie, boli nepreskúmateľné, neurčité, arbitárne a nepravdivé;
- (vii) v rozpore s § 3 ods. 2 Správneho poriadku neposkytlo žalobcovi žiadnu príležitosť účinne, resp. aspoň čiastočne obhajovať svoje práva, a to najmä vyjadriť sa k podkladom Žiadosti o odobratie certifikátu na fiskálnu tlačiareň zo dňa 7.8.2013 a uplatniť svoje návrhy;
- (viii) šírilo prostredníctvom mienkotvorných médií nezákonné tvrdenia, že certifikáty boli zrušené v dôsledku protizákonnej podnikateľskej činnosti žalobcu, čo však nikdy nebolo preukázané;
- (ix) nezákonne zabránilo žalobcovi a jeho zákazníkom registrovať žalobcom vyrobené ERP na daňových úradoch;
- (x) nezákonne zákazníkov žalobcu kontaktovalo telefonicky aj osobitným upovedomením: „Ak by podnikateľ naďalej takúto ERP používal, porušil by príslušné zákonné predpisy.“;
- (xi) nepravdivo tvrdilo, že používatelia produktov žalobcu budú bez ďalšieho sankcionovaní už za používanie jeho produktov, pričom ide o tvrdenie, ktoré nemá základ v právnej úprave; a

EVPÚ a.s.

- (i) rozhodnutiami č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, uložila žalobcovi sankciu, ktorá podľa právneho poriadku neexistovala;
- (ii) pri vydaní rozhodnutí č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, nekonala so žalobcom ako s účastníkom konania;
- (iii) vydaním rozhodnutí č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, výrazne presiahla svoje právomoci;
- (iv) namiesto osôb, ktoré tvrdené konanie mali zaviniť, protizákonne sankcionovala žalobcu, ako výrobu neexistujúcou sankciou bez akéhokoľvek preukázaného zavinenia;
- (v) ani parciálne neodôvodnila svoje konanie;
- (vi) rozhodnutia č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, a ďalšie jej konanie, boli nepreskúmateľné, neurčité, nezrozumiteľné a nepravdivé;
- (vii) v rozpore s § 3 ods. 2 Správneho poriadku neposkytla žalobcovi žiadnu príležitosť účinne, resp. aspoň čiastočne obhajovať svoje práva, a to najmä vyjadriť sa k podkladom rozhodnutí č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, a uplatniť svoje návrhy.

20. Súd prvej inštancie z aspektu procesného vec rozhodol medzitimným rozsudkom podľa § 214 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorého, ak je to účelné, súd môže rozhodnúť najskôr len o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku medzitimným rozsudkom; ide o výnimku zo zásady, že rozsudkom sa rozhoduje o celej prejednávanej veci (§ 212 ods. 2 veta prvá C. s. p.) Za základ prejednávanej veci, o ktorej môže rozhodnúť medzitimným rozsudkom podľa citovaného ustanovenia, treba spravidla považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného nároku, ktoré musí posúdiť, ak má o veci rozhodnúť, s výnimkou výšky nároku. Rozhodnutím veci je v prvom rade rozhodnutím o skutkovom základe sporu, ktorým je uplatnený nárok charakterizovaný a z ktorého sa odvíja právne posúdenie základu veci. Ide o všetky skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku s výnimkou okolností, ktoré sa týkajú samotnej výšky nároku. Tam, kde nie je základ nároku opodstatnený, treba žalobu zamietnuť, lebo medzitimný výrok, že základ nároku nie je daný, nemôže splniť účel sledovaný úpravou medzitimného rozsudku podľa § 214 ods. 1 C. s. p., teda negatívny medzitimný rozsudok nie je možné vydať. Rozhodnutím o základe prejednávanej veci, ako to predpokladá § 214 ods. 1 C. s. p., nie je rozhodnutie, ktorého výrokom sa rieši predbežná otázka.

21. Následne po právoplatnosti medzitimného rozsudku súd konečným rozsudkom rozhodne už len o výške uplatneného nároku, pričom v tomto konaní súd už nemôže posudzovať otázky, ktoré sa týkajú samotného základu nároku z dôvodu prekážky res iudicatae.

22. Ak je v konaní uplatnený nárok na náhradu škody, pozostávajúci z viacerých čiastkových nárokov, ktoré majú samostatný skutkový základ, podmienkou pre vydanie medzitimného rozsudku v takomto prípade navyše je, aby splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu bolo zistené vo vzťahu ku každému jednotlivému nároku, hoci sú uplatnené v jednom konaní; v opačnom prípade nemožno o žalobe ako celku ani formou medzitimného rozsudku rozhodnúť.

23. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie vecí je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

24. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

25. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

26. Podľa § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

27. Podľa § 9 ods. 1, ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

28. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru o zodpovednosti žalovanej za škodu a nemajetkovú ujmu spôsobené pri výkone verejnej moci, ktorá spočíva v nesprávnom úradnom postupe Finančného riaditeľstva SR (orgánu verejnej moci) „ako to vyplýva z rozhodnutia NS SR“, ako aj v nesprávnom úradnom postupe a nezákonnom rozhodnutí EVPÚ a.s. v postavení správneho orgánu (orgánu verejnej moci), ktoré spočívalo v zrušení certifikátu č. 00094/101/1/2011, zo dňa 10.5.2011 a certifikátu č. 00237/101/1/2011, zo dňa 12.10.2011, pre špecifikované typy fiškálnych tlačiarň ničotnými „rozhodnutiami“ č. 158 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013 s platnosťou dňom 21.08.2013; konštatujúc tiež prekročenie právomocí Finančným riaditeľstvom SR pri poskytnutí nesprávnych a zavádzajúcich informácií oznamovacím prostriedkom a EVPÚ a.s. pri zrušení certifikátov, pri ktorom ako akreditovaná osoba má postavenie správneho orgánu, ktorý rozhodoval o právach žalobcu.

29. Rozhodujúcimi skutočnosťami v žalobe sa vymedzuje skutkový dej (skutok), na ktorého základe sa uplatňuje právo, a to v rozsahu, ktorý umožňuje jeho nezameniteľnú individualizáciu, t. j. vylučuje možnosť zámeny s iným skutkovým dejom. Pre analýzu právneho vzťahu strán a posúdenie jeho povahy z hľadiska obsahu žaloby na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý žalobca vyvodzuje z tohto právneho vzťahu, je tak rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú povahu majú práva a povinnosti strán tvoriace obsah právneho vzťahu. Inak povedané predmet konania (resp. obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitum), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Rozhodujúce skutočnosti v žalobe tak vymedzujú predmet konania po skutkovej stránke, zatiaľ čo právne posúdenie je vecou konajúceho súdu v zmysle zásady súd pozná právo (v zmysle rímskej právnej zásady „Da mihi factum, dabo tibi ius“ - Daj mi skutok, ja ti dám právo).

30. Presné definovanie titulu náhrady škody (nemajetkovej ujmy) pri žalobách o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné z dôvodu, že podmienky pre úspešné uplatnenie nároku

z uvedených jednotlivých titulov (nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie) sú zásadne rozdielne.

31. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda (v podobe skutočnej škody - *damnum emergens* alebo ušlého zisku - *lucrum cessant*) musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Škoda, ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, čo sa týka príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané [teda poškodeného (žalobcu)].

32. Skutkovo samostatnými nárokmi na náhradu škody sú také nároky, ktorých existencia je navzájom natoľko nezávislá, že každý z nich môže poškodenému vzniknúť samostatne bez ohľadu na vznik nárokov ostatných, pretože predpoklady ich vzniku (najmä príčinná súvislosť medzi skutkom a škodou) sú v porovnaní s ostatnými nárokmi odchylné, môžu sa aj odchyľne napíňať a nemusia ani byť uplatnené naraz. Vzhľadom na multiplicitný skutkový základ žaloby (viď odsek 19 odôvodnenia tohto uznesenia); bolo povinnosťou súdu prvej inštancie jednoznačne ustáliť, v čom presne spočíva titul náhrady škody, resp. nemajetkovej ujmy, či len v nesprávnom úradnom postupe alebo aj v nezákonnom rozhodnutí a aký má skutkový základ.

33. V konaní o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. základ veci zahŕňa posúdenie všetkých podmienok zodpovednosti uvedených v tomto zákone okrem výšky škody; medzitýmny rozsudok možno teda vydať, ak je vyriešené, že došlo k nesprávne úradnému postupu, či vydaniu nezákonného rozhodnutia, že vznikla škoda (majetková ujma) alebo nemajetková ujma a že medzi nesprávnym úradným postupom, či nezákonným rozhodnutím a vznikom konkrétnej majetkovej (nemajetkovej) ujmy je vzťah príčiny a následku (príčinná súvislosť).

34. V súvislosti s prekročením právomocí Finančným riaditeľstvom SR pri poskytnutí nesprávnych a zavádzajúcich informácií oznamovacím prostriedkom [odsek 92 v spojení s odsekom 96 napadnutého rozhodnutia; odsek 19 sub (viii) odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu]; súd prvej inštancie iba stroho skonštatoval existenciu nesprávneho úradného postupu, avšak vôbec sa nevysporiadal s procesnou obranou žalovanej, že podľa § 4 ods. 3 písm. v) ods. 3 zákona č. 333/2011 Z. z. „Finančné riaditeľstvo robí úkony ak hrozí nebezpečenstvo, že účtovné doklady alebo iné doklady budú znehodnotené, zničené alebo pozmenené, alebo že bude spôsobená ujma na prostriedkoch štátneho rozpočtu alebo rozpočtu Európskej únie a odvrátenie takéhoto nebezpečenstva nemožno inak dosiahnuť.“; podľa § 4 ods. 3 písm. o) zákona č. 333/2011 Z. z. „Finančné riaditeľstvo plní tieto úlohy: informuje osoby o ich právach a povinnostiach vo veciach daní a poplatkov a o ich právach a povinnostiach podľa osobitného predpisu.“ (okrem iného aj o právach a povinnostiach podľa zákona č. 289/2008 Z. z.); podľa § 4 ods. 1 zákona č. 289/2008 Z. z. „Na účely plnenia povinnosti podľa § 3 ods. 1 možno používať len typ elektronickej registračnej pokladnice, na ktorý akreditovaná osoba vydala certifikát o splnení požiadaviek podľa odsekov 2 až 4...“; podľa § 16a písm. c) zákona č. 289/2008 Z. z. „Správneho deliktu sa dopustí ten, kto používa elektronickej registračnú pokladnicu, ktorá nespĺňa požiadavky podľa § 4 ods. 1 až 3.“; podľa § 3 zákona č. 167/2008 Z. z. „Orgány verejnej moci, nimi zriadené rozpočtové organizácie a príspevkové organizácie a právnické osoby zriadené zákonom sú povinné na základe rovnosti poskytovať vydavateľovi periodickej tlače a tlačovej agentúre informácie o svojej činnosti na pravdivé, včasné a všestranné informovanie verejnosti...“. A hoci v posudzovanej veci (v tejto časti nároku) nepredstavuje rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/23/2014-379, zo dňa 21.11.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/72/2015-477, zo dňa 20.12.2016, prekážku rozhodutej veci pre právnu povahu uplatneného nároku v aktuálnom konaní; predmetom citovaného sporu bolo tiež posúdenie objektívnej zodpovednosti žalovanej Slovenskej republiky za ujmu spôsobenú na osobnostných právach žalobcu na rovnakom skutkovom základe, ako v aktuálnom konaní, a preto rešpektujúc legitímne očakávanie žalovanej na zodpovedanie odlišného právneho posúdenia totožných skutkových tvrdení v aktuálnom konaní, nemožno akceptovať záver súdu prvej inštancie, že nie je viazaný odôvodnením zamietajúceho rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici. Napokon súd prvej inštancie vznik nemajetkovej

ujmy žalobcu uzavrel (posledné dve vety odseku 94 napadnutého rozhodnutia) bez akejkoľvek skutkovej a právnej analýzy namietaných zverejnených informácií v rozsahu, ktorý bol vymedzený v žalobe.

35. Z uvedeného je zrejmé, že vo vzťahu k Finančnému riaditeľstvu SR, súd prvej inštancie úplne opomenul po skutkovej a právnej stránke vyhodnotiť, či:

- Žiadosťou o odobratie certifikátu na fiskálnu tlačiareň zo dňa 7.8.2013 adresovanou EVPÚ, a.s., uložilo žalobcovi sankciu, ktorá podľa právneho poriadku SR neexistovala;
 - nekonaním so žalobcom ako s účastníkom konania pri vydaní Žiadosti o odobratie certifikátu na fiskálnu tlačiareň zo dňa 7.8.2013;
 - vydaním Žiadosti o odobratie certifikátu na fiskálnu tlačiareň zo dňa 7.8.2013, výrazne presiahlo svoje právomoci;
 - protizákonným sankcionovaním žalobcu ako výrobcu bez akéhokoľvek preukázaného zavinenia, namiesto osôb, ktoré tvrdené konania mali zaviniť;
 - ani parciálnym neodôvodnením svojho konania;
 - nepreskúmateľnosťou, neurčitosťou, arbitárnosťou a nepravdivosťou Žiadosti o odobratie certifikátu na fiskálnu tlačiareň zo dňa 7.8.2013 a ďalšieho konania;
 - neposkytnutím žalobcovi v rozpore s § 3 ods. 2 Správneho poriadku žiadnej príležitosti účinne, resp. aspoň čiastočne obhajovať svoje práva, a to najmä vyjadriť sa k podkladom Žiadosti o odobratie certifikátu na fiskálnu tlačiareň zo dňa 7.8.2013 a uplatniť svoje návrhy;
 - nezákonným zabránením žalobcovi a jeho zákazníkom registrovať žalobcom vyrobené ERP na daňových úradoch;
 - nezákonným kontaktovaním zákazníkov žalobcu telefonicky aj osobitným upovedomením: „Ak by podnikateľ naďalej takúto ERP používal, porušil by príslušné zákonné predpisy.“;
 - nepravdivým tvrdením, že používatelia produktov žalobcu budú bez ďalšieho sankcionovaní už za používanie jeho produktov, pričom ide o tvrdenie, ktoré nemá základ v právnej úprave;
- boli naplnené podmienky pre právnu kvalifikáciu týchto (jednotlivých) žalovaných skutkov ako nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie, resp. či boli naplnené tiež zvyšné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

36. Pokiaľ ide o namietané skutky žaloby vzťahujúce sa ku konaniu EVPÚ a.s.; súd prvej inštancie nielen, že nedal jednoznačnú odpoveď na zásadnú právnu otázku a to či konanie EVPÚ a.s. pri zrušení certifikátov dňa 21.8.2013 bolo nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím (viď odsek 92 napadnutého rozhodnutia), ale bez relevantnej právnej argumentácie iba prevzal právne závery rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. mája 2014, sp. zn. 10Sžz/3/2013, v ktorom sa žalobca proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu SR domáhal ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Pokiaľ Najvyšší súd SR na jednej strane v citovanom rozhodnutí skonštatoval, že rozhodnutia EVPÚ a.s. č. 158 a č. 159, zo dňa 21.8.2013, ktorými zrušila certifikáty, predstavujú nulitné akty, nakoľko nemajú oporu v zákone, ani nespĺňajú náležitosti rozhodnutia; tak v súvislosti s postupom EVPÚ a.s. ako „správneho orgánu“ pri rušení certifikátov, neuviedol o akých konkrétnych právach alebo povinnostiach žalobcu mala EVPÚ a.s. rozhodovať ako akreditovaná osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o tomto práve.

37. Pretože za nesprávny úradný postup sa považuje výkon právomoci orgánom verejnej moci, pri ktorom dôjde k porušeniu právnou normou ustanoveného predpísaného postupu alebo k porušeniu účelu, ku ktorému postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci smeruje alebo aj iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; je v posudzovanej veci vo vzťahu k právnemu posúdeniu zodpovednosti štátu za konanie EVPÚ a.s. kľúčové vyhodnotiť, či konanie EVPÚ a.s. pri vydávaní, resp. rušení certifikátov predstavovalo zákonom zverený výkon verejnej moci

[§ 2 písm. b) bod 2. zákona č. 514/2003 Z. z.], nakoľko iba za tohto zákonného predpokladu môže štát zodpovedať za škodu spôsobenú týmto subjektom - právnickou osobou (EVPÚ a.s. totiž nie je štátny orgán, orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, ani orgán záujmovej samosprávy). Nielen Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí, ale ani súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, bližšie nevysvetlili, ktorým zákonom bolo EVPÚ a.s. pri certifikácii [t. j. postupe, ktorým tretia strana iba poskytuje písomné ubezpečenie, že výrobok, postup alebo služba sú v zhode so špecifickými požiadavkami; ide o nezávislé, nestranné a odborné posúdenie (vykonané podľa medzinárodne prijatých pravidiel vzťahujúcich sa na činnosť certifikačných orgánov) zhody (určených znakov a vlastností jednoznačne definovaného výrobku, systému, služby alebo osoby) s požiadavkami deklarovanými

v príslušných predpisoch a oficiálne uznanie a potvrdenie tejto zhody] zverené rozhodovanie o konkrétnych právach alebo povinnostiach žalobcu. Verejnou mocou sa pritom rozumie taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované; subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu [§ 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.; uznesenie Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky zo dňa 9. júna 1992, sp. zn. I. ÚS 191/92].

38. A hoci v odôvodnení napadnutého rozhodnutia možno identifikovať izolovaný záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca nemal možnosť brániť sa konaniu EVPÚ a.s. pred zrušením certifikátov; nemožno konštatovať, že by predmetom skutkového a právneho zhodnotenia súdu prvej inštancie boli všetky žalobcom uplatnené skutky spočívajúce v námietke, že EVPÚ a.s.:

- rozhodnutiami č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, uložila žalobcovi sankciu, ktorá podľa právneho poriadku neexistovala;
- pri vydaní rozhodnutí č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, nekonala so žalobcom ako s účastníkom konania;
- vydaním rozhodnutí č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, výrazne presiahla svoje právomoci;
- namiesto osôb, ktoré tvrdené konanie mali zaviniť, protizákonne sankcionovala žalobcu, ako výrobu neexistujúcou sankciou bez akéhokoľvek preukázaného zavinenia;
- ani parciálne neodôvodnila svoje konanie;
- rozhodnutia č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, a ďalšie jej konanie, boli nepreskúmateľné, neurčité, nezrozumiteľné a nepravdivé;
- v rozpore s § 3 ods. 2 Správneho poriadku neposkytla žalobcovi žiadnu príležitosť účinne, resp. aspoň čiastočne obhajovať svoje práva, a to najmä vyjadriť sa k podkladom rozhodnutí č. 158/2013 a č. 159/2013, zo dňa 21.8.2013, a uplatniť svoje návrhy;

t. j. že boli naplnené podmienky pre právnu kvalifikáciu týchto (jednotlivých) žalovaných skutkov ako nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie, resp. či boli naplnené tiež zvyšné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

39. Odvolací súd ďalej pripomína, že vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a škodou zákon nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ale ide o skutkovú otázku. Právnym posúdením je vymedzenie, ako má byť zisťovaná príčinná súvislosť medzi ujmou (ako následkom) a skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmou poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť

40. V rozhodnutí sp. zn. 1Cz/59/1990, z 27. septembra 1990, Najvyšší súd Českej republiky, ktoré bolo publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 21/1992 vyslovil, že „pokiaľ k vzniku škody viedlo viac príčin, je treba sa zaoberať tým, či a do akej miery bolo bezprostrednou príčinou škody práve zavinenie protiprávneho konania škodcu. V tom rozsahu potom prichádza v úvahu jeho zodpovednosť za škodu. Hľadisko časovej súvislosti medzi porušením právnych povinností škodcu a skutkovou udalosťou, z ktorej vznikla škoda, nie je samo o sebe rozhodujúca; vecná súvislosť príčiny a následku je rozhodujúca, zatiaľ čo časová súvislosť napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti.“

41. Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 24. februára 2011, sp. zn. 3Cdo/313/2009 skonštatoval, že o vzťah príčinnej súvislosti sa jedná, ak vznikla škoda následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak je nezákonné rozhodnutie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. To znamená, že príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nezákonného rozhodnutia nevznikla, musí teda ísť o priamu (nie len sprostredkovanú) príčinu vzniku škody. Zároveň treba uviesť, že otázka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a konkrétnou škodou je síce v prvom rade otázkou skutkovou, pričom súd zisťuje jej existenciu, avšak záver, či v konkrétnom prípade, je či nie je daná príčinná súvislosť, je súčasne otázkou právnou, pretože súd tak robí záver o existencii jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom tento právny

záver je samozrejme závislý na skutkovom zistení. Ak by príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú.

42. V rozhodnutí z 31. januára 2012, sp. zn. 6MCdo/11/2010, Najvyšší súd SR vyslovil, že „Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť. Protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu.“

43. V rozhodnutí z 30. apríla 2011, sp. zn. 6Cdo/103/2011, Najvyšší súd SR vyslovil, že „Vyžaduje sa, aby nezákonné rozhodnutie a vznik škody boli v logickom slede (nexus spojenie, súvislosť, sled), teda aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže byť len také nezákonné rozhodnutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non*), či by škodlivý následok nastal bez nezákonného rozhodnutia. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola.“

44. Napokon v rozhodnutí z 20. februára 2012, sp. zn. 7Cdo/27/2011 Najvyšší súd SR uviedol, že „o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak je nezákonné rozhodnutie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku, a teda ak je preukázané, že nebyť nezákonného rozhodnutia, ku škode by nedošlo. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevzniká, príčinou škody môže byť len tá skutočnosť, že bez nej by škodný následok nevznikol. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú.“

45. Z citovanej ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (Čl. 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p.) vyplýva jednotná a dlhodobá interpretácia príčinnej súvislosti, ktorá sa zhodne ustálila, že vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí ak je iba sprostredkovaný. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevzniká, príčinou škody môže byť len tá skutočnosť, že bez nej by škodný následok nevznikol. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, ale musí ísť o príčinu podstatnú. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho.

46. Pokiaľ súd prvej inštancie medzitémnym rozsudkom určil danosť zodpovednosti žalovanej, musel mať existenciu príčinnej súvislosti preukázanú vo vzťahu k všetkým žalovaným skutkom, na ktorých

žalobca v žalobe založil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy; z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že súd prvej inštancie príčinnú súvislosť posudzoval iba vo vzťahu k zrušeniu certifikátov, masívnej medializácii tohto zrušenia štátom vrátane individuálneho informovania zákazníkov žalobcu, zastaveniu registrácie ERP žalobcu daňovými úradmi (odsek 95) a konaniu štátu, ktorým bola zlikvidovaná profesijná česť a dôveryhodnosť žalobcu (predposledná veta odseku 94), čím nepochybne nevykonal posúdenie toho, či tiež ostatné namietané žalované skutky predstavovali príčinu vzniku žalovanej škody, resp. nemajetkovej ujmy žalobcu.

47. Vychádzajúc z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci zostal skutkový stav neúplný a nakoľko uvedený nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. a), písm. c) C. s. p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

48. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C. s. p. viazaný; spor opätovne prejedná na pojednávaní a riadne podľa návrhov strán vykoná dokazovanie (v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku o dokazovaní), na základe vykonaných dôkazov ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie, ktoré bude vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu preskúmateľné a po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C. s. p. tak, aby obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné.

49. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

50. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).